

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

La pitjor sordesa

Digne i mereixedor de reconeixement va ser el paper d'Oriol Junqueras a l'entrevista-interrogatori a què el van sotmetre dissabte passat, durant quasi una hora, al programa *Un tiempo nuevo* d'una televisió espanyola. El president d'ERC va demostrar la seva capacitat, que és molta, per a la tempraça davant d'uns inquisidors amb més ganes de demonitzar l'entrevistat, i amb ell tot el procés d'independència, que no pas de saber-ne res. Oriol Junqueras va respondre amb claredat, sense fugides d'estudi ni agressivitat, amb una santa voluntat conciliadora, a unes preguntes que en elles mateixes ja portaven una tesi implícita que calia desmentir més que no pas respondre.

TANMATEIX, L'EXPERIÈNCIA d'aquesta entrevista, però també de la d'Ana Pastor a Artur Mas la vigília del 9-N o la lectura d'articles d'opinió de destacats actors de la vida política espanyola, demostra la profunditat de la ruptura mental entre Catalunya i Espanya. Una ruptura que no és pas conseqüència del procés sobiranista dels darrers anys sinó que n'és una causa més rellevant que el mateix cúmul contrastat de retallades a l'autogovern, maltractaments fiscals o agressions a la llengua i la cultura catalanes. Ara sembla que allò que disgusta Espanya és la hipòtesi de la independència. Però hi ha prou constància reiterada que l'animadversió és molt anterior a aquest procés, com ja havien relatat minuciosament obres com les de Josep Maria Ainaud de Lasarte, *El llibre negre de Catalunya* (1995), o les de Francesc Ferrer i Gironès, *La persecució política de la llengua catalana* (1985) o *Catalanofòbia. Història del pensament anticatalà* (2000), per no dir el volum de 850 pàgines acabat de publicar amb el títol *Vàrem mirar ben lluny al desert* i que conté les ponències del simposi dirigit per Jaume Sobrequés, *Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)*.

DES DEL MEU PUNT DE VISTA, és molt rellevant que el sobiranisme no perdi de vista aquesta lògica causal de la ruptura política entre Catalunya i Espanya davant dels mesos que resten per a la data decisiva del 27-S. Més enllà de les promeses de prosperitat i justícia, i de l'aspiració a una profunda regeneració democràtica, cal que es tingui clara l'extrema dificultat, per no dir la total impossibilitat, de revertir el que ha estat la secular lògica de dominació a què s'ha sotmès la nació catalana. Perquè aquest és el quid de la qüestió.

COMPARTEIXO LA IDEA que, en els escassos set mesos que resten, el sobiranisme ha de donar les explicacions que van quedar ofegades en la prèvia

CÈLIA ATSET

.....
El sobiranisme ha de tenir clara la impossibilitat de revertir la secular lògica de dominació a què s'ha sotmès la nació catalana

lluita pel dret a decidir. Cal explicar que la independència és una oportunitat –no una garantia– de més bon govern i millor benestar per a tothom, i és imprescindible donar compte minuciós i creïble de com es farà aquest procés sense prendre-hi mal i amb quines garanties es minimitzaran els riscos. Ara bé, i torno a l'entrevista amb Oriol Junqueras, si alguna cosa va tornar a quedar clara és que no es tracta d'un debat que es pugui desenvolupar sobre bases argumentals racionals i ben documentades. No hi ha pitjor sord que el que no hi vol sentir, especialment quan el que es posa en joc és la ruptura d'una estructura de dominació construïda sobre la desigualtat de dignitats polítiques.

TOLSTOIVA ESCRIURE que les qüestions més difícils poden ser explicades a la persona més justa si encara no en té cap idea preconcebuda, però que la cosa més simple no es farà entenedora a la persona més intel·ligent si està fermament convençuda que ja sap, sense cap ombra de dubte, què s'hi amaga. Dit d'una altra manera: si marxem no serà tant pels desacords i els abusos, sinó sobretot per alliberar-nos del prejudici i la submissió.